

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **V. N.**, zast. Mgr. Eduardem Benešem, advokátem, se sídlem Na Rozcestí 6/1434, Praha 9, proti žalovanému: **Rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky**, se sídlem Orlická 4/2020, Praha 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2008, č. j. 7 Ca 125/2007 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci žalobce Mgr. Eduardu Benešovi, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 5712 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2006, č. j. 2804, 2805/03/Kar, žalovaný zamítl jako opožděné odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Okresní pojišťovny Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR Olomouc č. 4240301332, ze dne 15. 4. 2003, kterým byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit podle § 15 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů, dlužné pojistné ve výši 33 837 Kč, a platebnímu výměru č. 2140301331, ze dne 15. 4. 2003, kterým byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit podle § 18 odst. 1 uvedeného zákona penále ve výši 60 483 Kč.

Rozhodnutí bylo zasláno žalobkyni a posléze uloženo na poště dne 22. 6. 2006. Žalobkyně si jej převzala dne 7. 7. 2006.

Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, která došla Okresnímu soudu v Olomouci dne 7. 9. 2006. Žalobkyně namítala, že nemocenské (zřejmě míněno „zdravotní“, pozn. soudu) pojištění není v rozvinutých demokratických zemích Evropské Unie povinné, proto ani v České republice, jakožto jedné z členských zemí Evropské Unie, nemůže být účast na nemocenském pojištění povinná. Žalobkyně dále tvrdila, že žalovaným zmíněná zákonná povinnost platby pojištění je odvozena od příjmů pojištěných osob. Jelikož žalobkyně žádné příjmy ani sociální dávky nepobírala, neměla tedy z čeho platit nemocenské pojištění. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neuzavřela s žádnou zdravotní pojišťovnou pojistnou smlouvu, nikdy nebyla u žádné zdravotní pojišťovny pojištěna, nevlastní průkaz pojištěnce a nenavštěvuje lékaře, byl podle jejího názoru postup žalovaného v rozporu s čl. 8 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod, ve znění pozdějších předpisů, neboť žalobkyně byla proti své vůli nucena k něčemu, o čem nejevila zájem. Žalobkyně současně soud požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů.

Usnesením ze dne 2. 11. 2006, č. j. 17 Nc 113/2006 – 11, Okresní soud v Olomouci přiznal žalobkyni v plném rozsahu osvobození do soudních poplatků a ustanovil ji zástupkyni JUDr. Jiřinu Fellnerovou, advokátku, se sídlem Resslerova 9, Olomouc.

Dne 2. 2. 2007 došlo Okresnímu soudu v Olomouci doplnění žaloby ze dne 7. 9. 2006, které žalobkyně podala prostřednictvím ustanovené zástupkyně. Žalobkyně uvedla, že platební výměry č. 4240301332 a č. 2140301331, ze dne 15. 4. 2003, jí byly doručeny dne 2. 5. 2003. V těchto výměrech byla žalobkyně poučena o možnosti podat proti platebním výměřům odvolání ve lhůtě 15 dnů od jejich doručení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že platební výměry byly žalobkyni doručeny tzv. fikcí ve smyslu § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, dne 22. 4. 2003. Uvedl, že právní moc výměřů nastala dne 8. 5. 2003, posledním dnem lhůty pro podání odvolání proto bylo datum 7. 5. 2003. Jestliže žalobkyně podala odvolání dne 17. 5. 2003, bylo podle žalovaného podáno opožděně. S tímto závěrem žalobkyně nesouhlasila a tvrdila, že je napadené rozhodnutí nezákonné. Uvedla, že podle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu platí, že nebyl-li adresát písemnosti, která mu má být doručena, zastížen, ačkoliv se v místě zdržuje, doručovatel písemnost uloží a vhodným způsobem adresáta o uložení uvědomí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Jelikož si žalobkyně zásilku fakticky převzala, a o jejím uložení se tedy dozvěděla, byl rozhodným dnem, od něhož se počítal běh lhůty pro podání odvolání, den, kdy zásilku převzala. Pouze v případě, pokud by žalobkyně od pošty zásilku nepřevzala, považoval by se za datum doručení den 22. 4. 2003, a byla by tedy rozhodná doba tzv. fikce doručení. Z uvedených důvodů považovala žalobkyně rozhodnutí, kterým bylo její odvolání odmítnuto jako opožděné, za nezákonné. Navrhla, aby Okresní soud v Olomouci napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Dne 21. 3. 2007 převedl Okresní soud v Olomouci věc pod sp. zn. 24 C 51/2007.

Usnesením ze dne 28. 3. 2007, č. j. 24 C 51/2007 – 19, Okresní soud v Olomouci zastavil řízení. Soud v odůvodnění uvedl, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného má veřejnoprávní charakter, neboť rozhodnutí o vyměření nedoplatku na veřejném zdravotním pojištění a uložení penále je mocenským projevem státu vůči účastníkovi, který nemá zásadně rovné postavení s žalobcem. Nejednalo se tudíž o soukromoprávní povahu sporu, proto v této věci nebyla dána věcná příslušnost okresního soudu podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, nýbrž věcná příslušnost soudu správního soudnictví, tedy Krajského soudu v Ostravě. Soud proto pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení

spočívající v nedostatku věcné příslušnosti soudu zahájené řízení zastavil. Současně soud poučil žalobkyni, že podá-li žalobu u věcně a místně příslušného soudu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení, v takovém případě platí, že byla žaloba podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení. Toto usnesení bylo žalobkyni doručeno dne 3. 4. 2007 a právní moci nabylo dne 20. 4. 2007.

Dne 26. 4. 2007 podala žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze. Uvedla, že proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu u Okresního soudu v Olomouci dne 7. 9. 2006. Věc byla u tohoto soudu vedena pod sp. zn. 22 Nc 113/2006 (zřejmě míněno „sp. zn. 17 Nc 113/2006“, pozn. soudu). Usnesením Okresního soudu v Olomouci sp. zn. 24 C 51/2007, ze dne 28. 3. 2007, které bylo žalobkyni doručeno dne 3. 4. 2007, bylo řízení zastaveno a žalobkyně byla poučena, že podá-li žalobu u věcně a místně příslušného soudu do jednoho měsíce od právní moci usnesení o zastavení řízení, platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení. V souladu s tímto poučením podala žalobkyně tuto žalobu. Žalobkyně tvrdila, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Uvedla, že platební výměry č. 4240301332 a č. 2140301331, ze dne 15. 4. 2003, jí byly doručeny dne 2. 5. 2003. Žalobkyně byla poučena o tom, že může proti platebním výměrům podat odvolání ve lhůtě patnácti dnů od jejich doručení. V souladu s tímto poučením podala dne 17. 5. 2003 odvolání. Toto odvolání bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto jako opožděné. Žalovaný vycházel z toho, že dnem doručení bylo datum 22. 4. 2003, a to na základě tzv. fikce doručení podle ustanovení § 24 odst. 2 správního řádu, žalobkyně si však výměry vyzvedla až dne 2. 5. 2003. Právní moc tedy podle žalovaného nastala 8. 5. 2003, posledním dnem lhůty pro podání odvolání byl den 7. 5. 2003. Žalovaný konstatoval, že pokud žalobkyně podala odvolání až dne 17. 5. 2003, bylo podáno opožděné. S tímto závěrem žalobkyně nesouhlasila, neboť § 24 odst. 2 správního řádu stanoví, že nebyl-li adresát písemnosti, která mu má být doručena, zastižen, ačkoliv se v místě zdržuje, doručovatel uloží a vhodným způsobem adresáta o uložení uvědomí. Nevyzvedne-li si adresát písemnosti do tří dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Protože si však žalobkyně zásilku fakticky převzala, tedy se o jejím uložení dozvěděla, byl rozhodným dnem, od něhož se počítal běh lhůty pro podání odvolání, den, kdy zásilku žalobkyně převzala. Pouze v případě, pokud by žalobkyně od pošty zásilku nepřevzala, považoval by se za den doručení den 22. 4. 2003. Z tohoto důvodu považovala žalobkyně napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné a navrhla, aby jej Městský soud v Praze zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Usnesením ze dne 15. 7. 2008, č. j. 7 Ca 125/2007 – 27, Městský soud v Praze žalobu odmítl. V odůvodnění soud uvedl, že zákonná lhůta pro podání žaloby ve správním soudnictví činí dva měsíce. Žalobkyni bylo písemné vyhotovení rozhodnutí doručeno dne 7. 7. 2006, od tohoto dne začala běžet lhůta pro podání žaloby, která uplynula dne 7. 9. 2006. Žaloba však byla soudu podána až dne 26. 4. 2007, tedy po uplynutí zákonné lhůty. Z těchto důvodů soud žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), jako opožděnou odmítl.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. Uvedla, že soud její žalobu odmítl s odůvodněním, že rozhodnutí, které napadala jí bylo doručeno dne 7. 7. 2006, lhůta pro podání žaloby uplynula dne 7. 9. 2006, avšak stěžovatelka žalobu podala dne 26. 4. 2007, tedy po lhůtě pro podání. Stěžovatelka považovala napadené usnesení za nezákonné a tvrdila, že žalobu podala včas. Konstatovala, že podání, označené jako žaloba, z něhož bylo patrné, že se domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2006, podala dne 7. 9. 2006 (tedy ve dvouměsíční lhůtě od doručení rozhodnutí správního orgánu) u věcně nepřislušného Okresního soudu v Olomouci.

Věc byla u tohoto soudu vedena pod sp. zn. 22 Nc 113/2006 (zřejmě míněno „sp. zn. 17 Nc 113/2006“, pozn. soudu). Žalobkyni byla soudem ustanovena zástupkyně, která na výzvu soudu dne 2. 2. 2007 doplnila a upravila podání ze dne 7. 9. 2006. Usnesením Okresního soudu v Olomouci sp. zn. 24 C 51/2007, ze dne 28. 3. 2007, které bylo doručeno zástupkyni žalobkyně dne 3. 4. 2007, bylo řízení zastaveno a žalobkyně byla poučena, že podá-li žalobu u věcně a místně příslušného soudu do jednoho měsíce od právní moci usnesení o zastavení řízení, platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení. V souladu s tímto poučením podala žalobkyně u věcně příslušného soudu, dne 26. 4. 2007, správní žalobu. Soudu rozhodujícímu v občanském řízení byla žaloba podána dne 7. 9. 2006, tedy včas. Stěžovatelka byla přesvědčena, že právní názor, který vedl soud k odmítnutí žaloby pro její opožděnost, je nesprávný. Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Dne 29. 7. 2008 podala zástupkyně stěžovatelky žádost o zrušení ustanovení zástupcem stěžovatelky. Uvedla, že si stěžovatelka stěžovala na její postup při vyřizování věci, a že jí nedůvěřuje. Nebyly tedy nadále splněny podmínky pro poskytování právní pomoci podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů.

Dne 22. 8. 2008 došla Městskému soudu v Praze žádost stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků pro řízení o kasační stížnosti a o ustanovení nového zástupce z řad advokátů.

Usnesením ze dne 30. 9. 2008, č. j. 7 Ca 125/2007 – 49, Městský soud v Praze zrušil ustanovení advokátky JUDr. Jiřiny Fellnerové zástupkyní stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti a ustanovil ji advokáta Mgr. Eduarda Beneše. Soud současně stěžovatelce přiznal osvobození od soudních poplatků.

Dne 25. 5. 2009 podal zástupce stěžovatelky Mgr. Eduard Beneš doplnění kasační stížnosti. Uvedl, že stěžovatelka nebyla správním orgánem nijak poučena, ke kterému místně a věcně příslušnému soudu a v jaké lhůtě bylo možné podat žalobu proti jeho rozhodnutí. Vzhledem k této skutečnosti podala stěžovatelka žalobu u soudu, který není věcně nebo místně příslušný pro správní soudnictví. Okresní soud v Olomouci proto řízení zastavil a stěžovatelku poučil, že může do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení podat žalobu u věcně a místně příslušného soudu. Stěžovatelka podala žalobu v souladu s poučením. Podle § 72 odst. 3 s. ř. s. v takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného tak nebyla podána dne 26. 4. 2007, jak ve svém usnesení ze dne 15. 7. 2008 uvedl Městský soud v Praze, nýbrž v souladu s § 72 odst. 3 s. ř. s. dne 7. 9. 2006. S ohledem na výše uvedené zástupce stěžovatelky navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Stěžovatelka se v kasační stížnosti dovolávala důvodů podle § 103 odst. 1 písm. e) tohoto zákona.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou.

Podle § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastížen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místě příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s., lze podat žalobu do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Podle § 72 odst. 3 s. ř. s., jestliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.

Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené rozhodnutí ze dne 31. 5. 2006, č. j. 2804,2805/03/Kar, bylo žalovaným předáno k poštovní přepravě a adresováno stěžovatce. Jelikož stěžovatelka nebyla zastížena poštovním doručovatelem v místě svého bydliště, byla zásilka dne 22. 6. 2006 uložena na místně příslušné provozovně držitele poštovní licence. Stěžovatelka byla o uložení zásilky informována a dne 7. 7. 2006 si rozhodnutí převzala.

Ustanovení citovaného § 24 správního řádu, uvádí, že nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Zásilka obsahující rozhodnutí žalovaného byla uložena na poště dne 22. 6. 2006. Konec třídní lhůty náhradního doručení vycházel v daném případě na den pracovního klidu, neděle 25. 6. 2006, posledním dnem lhůty byl proto ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu nejbližší příští pracovní den, tj. pondělí 26. 6. 2006. Od tohoto dne počala běžet lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, upravená v citovaném § 72 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy bylo žalobci rozhodnutí oznámeno doručením písemného vyhotovení. Jelikož konec dvouměsíční lhůty pro podání žaloby opět vycházel na den pracovního klidu, sobotu 26. 8. 2006, bylo posledním možným dnem pro podání žaloby, ve smyslu § 40 odst. 3 s. ř. s., pondělí 28. 8. 2006. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka podala žalobu dne 7. 9. 2006, tedy po marném uplynutí lhůty pro její podání, měl soud povinnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu odmítnout.

Již v předchozí rozhodovací praxi (viz rozsudek ze dne 8. 2. 2006, č. j. 3 As 49/2005 - 77, či rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 3 As 30/2005 - 66) vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že při posuzování včasnosti správní žaloby podané u správního soudu poté, kdy soud v občanském soudním řízení pravomocně zastavil řízení ve smyslu § 104b odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, je nezbytné kromě zjištění, zda byla žaloba ke správnímu soudu podána ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí obecného soudu (§ 72 odst. 3 s. ř. s.), zkoumat i skutečnost, zda již při podání žaloby k civilnímu soudu nebyla zmeškána lhůta pro podání správní žaloby stanovená soudním řádem správním,

případně zvláštním zákonem. Podání žaloby u civilního soudu až po uplynutí této lhůty způsobuje opožděnost i posléze podané správní žaloby, byť by byla podána v měsíční lhůtě od pravomocného zastavení občanského soudního řízení [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

V projednávané věci Nejvyšší správní soud zjistil, že žaloba podaná u Okresního soudu v Olomouci dne 7. 9. 2006 byla podána opožděně, Městský soud v Praze tedy správně odmítl žalobu pro její opožděnost ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pouze opomněl uvést výše uvedenou argumentaci.

Nejvyšší správní soud dodává, že náhradní doručení ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu je institutem, který za splnění zákonných předpokladů, zcela nahrazuje doručení skutečné. Proto s ním zákon také spojuje totožné následky. V případě zásilek určených do vlastních rukou (jakou byla i zásilka adresovaná stěžovateli, obsahující napadené rozhodnutí správního orgánu) tak v den následující po uplynutí posledního dne třídenní úložné lhůty začaly běžet procesní lhůty. V daném případě dvouměsíční lhůta k podání žaloby. Je lhostejné, zda stěžovatelka kdykoli později rozhodnutí převzala, neboť na běh již započaté lhůty to nemá vliv. V tomto smyslu se již v minulosti vyjádřil Nejvyšší správní soud, viz usnesení č. j. 1 Azs 26/2004 – 35, ze dne 10. 3. 2004, či rozsudek č. j. 6 As 17/2006 – 61, ze dne 13. 6. 2007.

Na okraj Nejvyšší správní soud doplňuje, že v daném případě byl rozhodným právním předpisem upravujícím náhradní doručení zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů. Určení rozhodného právního předpisu upravuje ustanovení § 179 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „nový správní řád“), jež uvádí, že řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona (tj. 1. 1. 2006), se dokončí podle dosavadních předpisů; v daném případě byl tedy použitelným právním předpisem starý správní řád. Nicméně i za případné aplikace nového správního řádu a jeho ustanovení § 24 odst. 1 písm. b) by lhůta pro podání žaloby nebyla zachována. Tato norma uvádí, že jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty. Jelikož by v dané věci desetidenní lhůta náhradního doručení vycházela na neděli 2. 7. 2006, považoval by se za datum doručení den 3. 7. 2006. V den následující by počala běžet dvouměsíční lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Lhůta by tedy uplynula dne 3. 9. 2006. S ohledem na to, že dne 3. 9. 2006 byla neděle, by byl nejzazším datem pro podání žaloby den 4. 9. 2006. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka podala žalobu dne 7. 9. 2006 byla by žaloba i při aplikaci nového správního řádu podána po marném uplynutí lhůty pro její podání.

Nejvyšší správní soud nezjistil nezákonnost usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2008, č. j. 7 Ca 125/2007 – 27, o odmítnutí žaloby pro opožděnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost není důvodná, proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatelky žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Odměna ustanovenému zástupci stěžovatelky byla stanovena za dva úkony právní služby ve výši 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb.,

o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů [první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a písemné podání soudu podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky], režijní paušál podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon. Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 19 % z částky 4800 Kč, tj. 912 Kč. Zástupci stěžovatelky bude vyplacena částka ve výši 5712 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu